

ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Ἡ ἐρωτευομένη Βενετσιάνη πού τοιμάχεται νά πεθῆ νά πνιγῆ. Ὁ σωτήρ της. Ἡ ἐλευθερὴ ἱστορία της. Ἐπὶ πατρικεῖς τῆς σπιτί. Ὁ φιλαργύρου πατέρας της. Ὁ ὄρκιος γονοδολῆρης. «Ἐξω, ἡπτιάνε!...». Ὅπου ἐπεμείνεται ὁ ἀγαπῶς. Τὸ πλούτιον οἰκίον. Πίσις ἑ εὐεργέτης τῶν δυο ἐρωτευμένων. Τὶ ἀπέγινε τὸ οἰκίον τοῦ χερσιῦ τοῦ φιλαργύρου. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ βασιλοῦ τοῦ ἔτους 1520, μιά γυνίκα πνιγμένη μέσα σ' ἕναν μεγάλο μαῦρο μακρόν, διαδοκίονταν πρὸς τὴ γέφυρα Ριάλο τῆς Βενετίας. Τὰ βρασιά της ἦσαν ἀνανόσινα κ' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔβριζαν γυρὸ τῆς φουβισμένης ἡσυχίας.

Ὅταν ἔφτανε στὴ μέση τῆς γεφύρας, κίταξε μ' ἀνατριχίλα τὰ καθαρὰ γυάλια νεοῦ τῆς Ἀδριατικῆς κ' ἔβριζα, κλεινόντας τὰ αὔτια της, φουβίσις: — Ἀντόνιε! Ἀντόνιε μου! Χαίρε!... Καὶ ἔτοιμάστειρε νά πέσῃ στὴ θάλασσα...

Ἀπὴ τὴ στιγμή διώος ἔνας νέος ὄρμησε κοντὰ της, τὴν ἄρταξε μὲ δίναμα ἀπ' τὰ χέρια κ' αἰσθάνοντας τὴν πίση τῆς εἶπε:

—Κόρη μου, μὴν καταστρέφεις ἔτσι τὴ ζωὴ σου σὲ χάρις ὁ Θεοῦ. Ἄν εἶσαι διατεταμένη, ἔλα στὴν ἔκκλησιαν, γυνίκασι ἀνάνο στὶς πλάτες της, χίσις ἐκεῖ τὰ δάκρυά σου κ' ἐσθιάστειρε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ ἔμπαθον νὰ παρανοσιῶνται ἡμερῶν σου, χωρὶς αὐτὸς νὰ σὲ προσλαίσει!

Ἡ κόρη διώος φωνίονταν σὺν νὰ μὴν τὸν ἀκούει κ' ἀποσταθόσε ν' ἀποτραβιχθῆ ἀπὸ τὰ στήθια τῶν χέρια, λέγοντας:

— Ἀρῆσε με! Ἀρῆσε με! Θέλω νὰ πεθῶναι κ' ν' ἀναταρῶ!

Ἐξαίτια κλεινίστηκε κ' ἔβρισε καταγῆς ἀνάσπαιρη.

Ὁ σωτήρ της ἔβρισε κοντὰ της κ' ἔβγαλε τὸ κίλιμα πρὸ σκέπας τοῦ πρόσωπῳ της. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν ὄμορφα κ' ὁ νέος τὴν κίταξε μ' ἔκστασι κ' μὲ θαυμασιό, ἐνὸς αὐτῆς σπινερίσκι ἀνεργόταν.

Ὅταν ἀνεβῆκε ἐντελῶς τοῦ διαγῆθιρε τὴν ἱστορία της, πρὸ ἀνομιλοῦντος σὲ τρεῖς φουβίσις: —Πατέρας φιλαργύρου, ἐρωστὴς φτωχῶς, ἀγαπῶν ἀμοιβῶν, ἀλλ' ἄτηρη.

Τὸν κάκου ἡ Μαρία —αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τῆς νεῆς— εἶχε παρακαλέσει τὸν πατέρα της, ἕναν πλούσιον ἱεροδόχον τῆς Βενετίας, νὰ δεχθῆ γιὰ γυαλοῦ τὸν τὸν ἀνατρημένο τῆς Ἀντόνιον Βαβαργύρου, τὸν ὄμορμωτο ἀπ' ὄλους τοὺς γονοδολῆρες πρὸς ἔλλειον χίσις ἀπ' τὴ Γέφυρα τῶν Στανιανῶν.

Ἐπὶ τέλους, ἐκεῖνο τὸ βράδι, ὁ Γιαννετίνι, ὁ πατέρας της, παραβῆθηκε σὲ τέτοιο σημείο, ὡστε κίταξε βράνασι τὴ θυγατέρα του. Κ' αὐτῆ, ἔξυγόντας γιὰ μιά στιγμή γὰρ τῆς ἱστοροῦσσι, ἀποφάσις νὰ σκοτιωθῆ, βυθίσοντας ἕνα σπινερί στὴν καρδιά της. Μιά τῆς ἔβρισε ἡ δίναμα κ' ἔβρισε νά πέσῃ κ' νὰ πνιγῆ στὴ θάλασσα...

Ὁ σωτήρ της τὴν ὄδρησε στὸ σπιτι της κ' τὴν παραδόσε στὸν πατέρα της, στὸν ὄποιο διαγῆθιρε τὶ εἶχε συμβῆ.

Ὁ Γιαννετίνι, χωρὶς νὰ σπινερίσκι καθόλου, ἄρταξε νὰ μίσει σκλήρῳ στὴν κόρη του κ' ἔβρισε τὴ διαταξὴ νὰ πῶν στὸ δικαστιό της.

Συγγρόνος ἔβριξε ἕνα βυλοτο βέλιμα στὸν σωτήρα τοῦ παιδιῦ του. Τὸ ἀνδρόγιον ἀνάσπαιρη τοῦ ἀγνώστου, καθὼς κ' τὸ σοβαρὸ παρανοσιῶντος τὸν τὸν ἔβρισε ἐντίλπισσι. Ἐξαίτια, ἐνὸς ἡ Μαρία τοιμαζότανε ν' ἀποσπαιρῆ, ἕνας νέος γονοδολῆρης φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ ἔξοδογιου κ' φωνίσε στὴν νεῆ:

—Μαρία, ἀγάτη μου!...

Ὁ Γιαννετίνι, μόλις τὸν εἶδε, ὄρμησε ἀπέσιος ἀπάνω του κραγῶντας:

—Ἐξουσιλοῦσσι γυήγορα ἀπὸ δὸ!... Ἐξω ἀπὸ τὸ σπιτι μου, ἡπτιάνε!... Ἐξω!...

Ὁ νέος διώος δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Τελειώσατε; ὡσπαιρε μὲ γυαλιὰ φοινῶν τὸ βάνισμα ἱεροδόχου. Καὶ ἔξυλοκλιθῆτε στὸν ἴδιο τόνο:

—Γιὰτὸ μὴν εἶστε τόσο σκλήρῳ; Δὲν ἀγαπῶσται ποτὲ ἐσεῖς, Γιαννετίνι; Ἐτσι γυήγορα ἔξυλάσατε τὰ αἰσθῆματα τῆς νεότης σας; Ἐρετε καλὰ ὅτι ἀγαπιοῦσται μὲ τὴν κόρη σας ἀπ' τὸν καιρὸ πού

ἔγὼ ἦμιον δεκα χρονῶν κ' ἡ Μαρία πέντε. Δὲν θῶ μὰς ἐπιτρέψετε λοιπὸν νὰ παντρηθῶσι κ' ν' ἀνακαθίσιρεται τὰ γερῶνά μου; Θέλειτε νὰ τὰ φαρμακοῦσσι με τὰ δάκρυά μου;

—Ἄν θέλω νὰ γίνων ἡπτιάνοι τ' ἀγγόνια μου' φώναξε ἀπότομα ὁ Γιαννετίνι.

—Βέβαια, ἐσεῖς ἔχετε πλούτη, ἀλλὰ γιὰτὶ τάχα νὰ μὴ γίνω κ' ἐγὼ πλούσιος; εἶπε ὁ νέος. Ἐγὼ χέρια δινάτα, καρδιά γεννοῖα, γυήγορη ἐσθιαστικὴ κ' μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ μπορῶ νὰ κατορθώσω τὰ πάντα.

Ἀπὴ εἶπε ὄμορφα: —Ὅχι, ἀποκλιθῆτε ὁ Ἀντόνιο, εἶπε προσημασιῶντος; Καὶ γιὰ παραδίναμα σὺς ἀναφέρων τὸν ἀρχιγῆρα Λορέντζο τὸν Μεδίκον πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς φημισμένους τὸν τὸν δοῦκα Ἰακόβου Σβόρτο πού ἦταν στὴν ἀρχὴ Βοσκόλου.

Ὁ νέος καθίταν στὴ γυνίκα του κ' ἄκουσε προσημασιῶντος τὸ διὰλόγο του. Ἐξαίτια σπινερίσκι κ' πλησιάζοντας τὸ Βαβαργύρου, τὸν εἶπε:

—Ποῦ ποσῶ μίσηρε, γονοδολῆρη! Παραδόξομα κ' ἐγὼ πρὸς τὸ θάρρος ὄδρησι στὴν ἐπιτυχία κ' ἡ προσπάθειες στὴ νίκη! Ἡ Μαρία θῶ γινῆ γυνίκα σου!

—Ποτὶ; κραγῶσε ὁ Γιαννετίνι.

—Ἄκουσε ἔδω, γυήγοντας πρὸς αὐτὸν περιφρονητικῶς ὁ ἀγνώστος. Ἄν ὁ νέος αὐτὸς εἶχε ἔξυλοκλιθῆ πιστόλες, θῶ τὸν ἀνιούσων τὴν κόρη σου!

—Ἀγῆστε τα αὐτὰ, κίριε!... Ὁ νέος αὐτὸς εἶπε ἄβλιος κ' εἶλεν... Δὲν ἔχει ἔσπα.

—Σοπὰ! πρόσταξε ὁ ἔξυος. Οἱ φουβίσις εἶχε πρὸ ἐνοχλητικῶν κ' ἀπὸ τοὺς κίλιμας.

Κ' ἔβρισε, γυήγοντας στὸν Ἀντόνιον πρόσταξε:

—Ὡς ἀπὸ σὸς ἐπόσπαιρη ὅτι θῶγῆς αὐτὰ τὰ χερῶν, νέε μου.

Ἐνὸς εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέλη του ἕνα κωμικὸν γυαλὸν κ' ἄρταξε τὸν Βαβαργύρου γυήγορα ἕνα χερὶ ἀνδρόπαι.

Τὸ παριστῶνε ἀνοικτῶ, ἀνεπίσπαιρη, ἀπῆλθε, σὺν νὰ περιμένε βρογῆ χερῶν νομισπιόντων, μὲ τὴν παλαίκα βαθαυλομένη.

Τὸ χερὶ αὐτὸ εἶχε, σὺν νὰ λέει, φουβίσις ἔξυρασι κ' στὸ ἕνα δαχτυλίδι τὸν ἔβρισε ἕνα τεράστιον δαχτυλίδι.

Ἐινε τὸ χερὶ μου! φώναξε ὁ Γιαννετίνι.

—Καὶ τὸ ἔργο μου! πρόσταξε ὁ Βαβαργύρος.

Ἐλατὶ ἔδωσε τὸ σχεδιασμὸν τὸν στὸν Ἀντόνιον κ' τὸν παρῆγορθε νὰ τὸ πῶν στὸν Ἡέτορο Βαυδῶλα, βιβλιοθηκῶν τὸν ἀνακτόρου τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μὲ τὴν ἐντολή νὰ ἡπτιάνε ὡς ἀμοιβὴ ἔξυλοκλιθῆ πιστόλες.

—Ἐξυλοκλιθῆτε κολοκλιθῆ! φώναξε ὁ Γιαννετίνι. Ἀπὸ δὲν ἀξίσει οὐτ' ἕνα τσεκίνο.

Ὁ Βαβαργύρος διώος γυήγορη περιήρανο τὸν κερῶν τοῦ πρὸς τὴν ἄλλη κερῶν κ' δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ γονοδολῆρης ἄρταξε τὸ γυαλὸν κ' τὸ κίταξε μ' ἀπορία. Ἐλατὶ κίταξε κάπως ἀσπαιρη τὴ Μαρία, ἀλλὰ ἐκεῖνη τοῦ ἔδωσε θάρρος μ' ἕνα βέλιμα τὸν ἀπῆρον ματιῶν της κ' ὁ νέος ἔβρισε νὰ ἐντελῆσῆ τὴν παραγῆλια τοῦ ἔξυου.

Ὁ Βαβαργύρος ἄρταξε τὴν νὰ περπατῆ κατὰ μίσηρε τοῦ δονικτιῶν μὲ τὰ χέρια στανομιῶν κ' τὸ μῆτιπο σκλήρωτο, κίταζόντας ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μὲ βέλιμα ἐσθιαστικῶν τῆς Μαρία.

Ἡ νεῆ μετανομιῶν τὴν ἔγῳ γιὰ τὴν ἀπερσιζομῆ πρὸς λίγο ἔβρισε νὰ διακορῆ εἰς βάρος τῆς ζωῆς της, ἦσαν γονοτιμῶν ὁ μὴ γυνίκα κ' προσεργόταν σπινερίσκι.

Ὅσο γιὰ τὸν Γιαννετίνι, αὐτὸς φωνίονταν ἀνίκανος ν' ἀπῆλαγῆ ἀπὸ τὴν περιεργῆ ἐπιδροσι πρὸς ἔξυλοκλιθῆ ἀπάνω του ὁ ἀγνώστος.

Ἡ σπινερίσκι τὸν ἀθάδεια τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ γιὰ πρῶτῳ φορῶ στὴ ζωὴ του δὲν τοιμαζόσε νὰ διαταρῆσῆ τὴ σπινερίσκι τὸν ἐπικρατοῦσε.

Εἶχε περάσει μιά ὄρα κ' τὰ πράγματα εἶχαν μείνει ὄμορφα τ' ἄ...

Ἀποφάσις νὰ σκοτιωθῆ, βυθίσοντας ἕνα σπινερί στὴν καρδιά της!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ!..

Η τρομερή περιπέτεια δύο νεκρών σπέρταν. Το σπλήκιον του Σερριάχ. Είς τὰ ἐγκυθα τῆς γῆς. Το στόμιον τῆς Κολάσεως. Ὁ ὑπόγειος χεϊμαρρός. Ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὰ νερά. Ὁρρές ἀγωνίας καὶ τρέμου. Το βαρκαριστήριον τῆς πεινας. Ὁ Μπέρν λιποψυχεῖ. Το σωτήριον κιβώτιον. Το φάντασμα τῆς τρέλλας. Ἡ διάσωσις τῶν δύο νέων. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ περιστάσιον πὸν θὰ διηγηθῆτε παρακάτω, συνέβη τελευταίον ἐν τῇ Τσεχοσλοβακίᾳ. Ὁ Κάρλ Μπέρν καὶ ὁ Γιόχαν Χόρτλεν ἦσαν δύο νέοι τοκομισταὶ, ἀπομαστικοὶ καὶ μινιουδοεῖς σπέρτιαν. Κάνοντες συχνὰ ἐξουδισμὸς ἐπὶ διάφοροι μακρινῆς ἐξουδισμὸς τῶν περιχώρων τοῦ Γερμανίας, εἶχαν περᾶσει πολλὰς φορὰς ὑπερστὰ ἀπ' τὴν περιήγησιν, σπέρτιον τοῦ Σερριάχ καὶ εἶχαν ἀντιγράψαι ἀπ' ἔξω μὲ δέουσι τὸ καταστάσιον ἐσωτερικῶς τῆς. Ἡ σποτανή καὶ ὑποστράφουσι αὐτῇ σπέρτιον τοὺς ἐξουδισμὸς καὶ ἀπομάσταν ἰσά ἀεὶα νὰ τὴν ἐξουδισθῆσαν.

Ἐφοδιάστανται λοιπὸν μὲ τροφίμα καὶ δύο ἀμέσους, μὲ ἀπόθονα σπέρτιον, ἡλεκτρικὰ φανάριον καὶ διαλύσιον ἀπὸ διαδὶ καὶ ὑπερστὰ ἐν τῇ σπέρτιᾳ.

Μὲ τὰ πρῶτα βήματα πὸν ἔβανον μῆσα σ' αὐτῇ, βρέθησαν ἐπὶ μιά τεράστιαν ἀπόθονα, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὀροφή παρουσιάζαν φαντασμαγορικὸν θέημα, καθὼς ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ σταλακτίτες. Οἱ δύο νέοι περιήγησαν ἔστερα βαθύτερα,

ὡς πὸν βρέθησαν ὑπερστὰ σ' ἕναν ἠερθόθονον χεϊμαρρόν, πὸν ἔφερε χύκισσα μῆσα μῆσα ἐν τῇ σπέρτιᾳ καὶ ἔβανον ἐπειτα σ' ἕνα ἄλλο σημεῖον μῆσα ἐπὶ βαθὺ σκοτάδι. Στὸ ἀπέναντι μὲρος τοῦ χεϊμαρρόν οἱ δύο νέοι διέκριναν μὴ ἄλλη σπέρτιον καὶ, τοκομισταὶ ὅπως ἦσαν, ἀπομάσταν νὰ τὴν ἐπισκευθῶν καὶ ἀπομά. Γιὰ τὸ φράσων ἄνω ὡς ἐκεῖ, ἔβρασαν νὰ περᾶσων ἐπὶ τοῦ χεϊμαρρόν. Καὶ χωρὶς νὰ χάσων καιρὸν γυθῶθικαν καὶ τὸν πέρασαν κολλυμπόντας. Μόλις βρέθησαν ἀντίστοιχον, ἔβανον ἐπὶ τὸν φράσων τὸ πρῶτον τῶν καὶ ἄρχισαν νὰ ἐξουδισθῶν τὴν γῆν αὐτῇ σπέρτιᾳ, πὸν ἦταν πλὴν μεγαλοεῖτησι ἀπ' τὴν πρῶτην. Εἶχε πλάτος τρεῖς μῆτρον καὶ μακρὸς ἐξήκτα. Προχωροῦντας ἀνω—σπέρτι οἱ δύο νέοι, βρέθησαν ὑπερστὰ σ' ἕνα ἄνωθον στενὸν, πὸν σκοτεινὸν ἀκόμη. Τρεῖς ἄνωθον ἐν τούτοις φερούσιν μῆσα σ' αὐτὸ καὶ προχωροῦντας ἀνωθῶν, ὅταν ἔβανον καμφοῦθικαν ἐπὶ τῆς πρῶτης, γεμάτοι τρόφον. Μπροστὰ τοὺς ἔβρασαν ἕνα φοβερὸν βράσθον. Νόμισαν πὸς βρισκόνταν ἐπὶ τὸ στόμιον τῆς Κολάσεως. Κρῶσι ἰδρωτᾶσι

φῆσι φεῖγοντας ὁ Ἄντωνιον.
Σὲ λίγο ἀνοῦσταν βήματα γρήγορα, βρασιτικά, φερούμενα καὶ φάνηκε ὁ νῆσι γονδολιόθῆσι.
Στὰ χεῖμα τὸν κρετόθῆσι ἕνα χαμφοῦθῶθῆσι μὲ ἔξουδισμὸς πλοῦθῆσι καὶ μιά ἐπιστολή.
Τὸ γράμμα ἀπερῆνόνταν πρὸς τὸν ζουγράφον, τὸν ὁποῖον ὁ βιβλιοθηκᾶριος παρουσιάζουσε νὰ τὸν ταῖσῃ μὲ τὴν ἐπιστολήν του.
— Πάρε αὐτὰ καὶ φερέσ' τα! εἶπε ὁ ζουγράφος, σπέρτιον τὰ χεῖματα ἐπὶ Γιαννετίν.
Ὁ Ἄντωνιος Βαυβαροῦθῆσι στεκόταν τότε μὲσὸς ἐπὶ τὸν σπέρτιον του, τρέμοντας ἀπ' τὴν χαρὰ του.
— Μιὰ χάρι σὰς ζῆτο ἀκόμη, τοῦ εἶπε μὲ βαθιὰ συγκίνησιν. Ποιὸς εἶστε;
— Τὶ σὲ νοιάζει;
— Τὶ μὲ νοιάζει, λέει; φερούσε ὁ γονδολιόθῆσι. Μὰ μὲ νοιάζει πλὴν, πλὴν πλὴν...
Καὶ πρόσθεσι μὲ τὸν ἰεσῆσι;
— Πέτε μου τ' ὄνομα σας, κῆριε, γιὰ νὰ τ' ἀγαπῶ καὶ νὰ τὸ πῶ ὡς τὴν τελευταίαν ἀνάσπῃ μου...
— Μιχαήλ. Ἀγγελος ὀνομάζομαι! ἀποκρίθηκε ὁ ἔξωσι καὶ, δρασκελλόντας τὴν πόρταν τοῦ ξενοδοθῆσι, ἐξαφανίστηκε μῆσα ἐπὶ τὴν νύχταν.
Τὴν ἄλλη μῆσα ἀμέσως ἔβανον ἰσά γάμοι τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἄντωνιον.

Ὁ διακεκριμένος λογογράφος καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. Γρηγόριος Σενόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη πρὸς ἡμερῶν Ἀκαδημαϊκός.

τοὺς ἔβρασαν. Καὶ ἀμέσως χωρὶς νὰ χάσων καιρὸν, γυθῶθικαν πῶσθον, κρετόντας τὰ διαδὶ τοὺς ἀνωθῆσι.

Ἐβρασαν ἐπὶ ἐπὶ τὴν μεγάλη σπέρτιον, τὴν ὁποία φερούσε ἀπ' τὴν πρῶτην ὁ χεϊμαρρός, καὶ ἄρχισαν νὰ φερούσων τοὺς ὑπερδοῦσι σταλακτίτες, ὅταν ἄνωθον ἐνενοῦσαν ὑπερστὰ ἐπὶ τὸ πλὴν του. Ἄνωθον ἀμέσως καὶ τὰ ἡλεκτρικὰ τοὺς φανάριον καὶ εἶδον μὲ κατόπληξιν, ὅτι τὰ νερά τοῦ χεϊμαρρόν εἶχαν ἀποθῆσι καὶ τὴν ὑπερστὰ τὰ πάντα. Πὸς ἔβανον αὐτὸ; Κάτωθι θὰ εἶχε βρεθῆσι φάνησι ἐπὶ τὸν χεϊμαρρόν καὶ ὁ ὑπόγειος χεϊμαρρός φερούσε!

— Τώρα τί θὰ κάνουμε; φερούσε ἔστερα ὁ Μπέρν τὸ σπέρτιον τοῦ.

— Θὰ φερούσι ἐπὶ τὸν χεϊμαρρόν καὶ θὰ τὸν πέρασων κολλυμπόντας, ἀπάντησε ὁ Χόρτλεν.

Ἀλλὰ ὅταν κρετόθῆσαν τὸν χεϊμαρρόν, βρεθῶθῆσαν ἐπὶ αὐτὸ πλὴν σκευάθῆσαν, ἦσαν ἀδύνατον. Ὁ χεϊμαρρός ἦταν τοση ὀρθοκρῆσι καὶ θὰ τὸν πέρασων ἐπὶ σκοτεινὰ βράσθῆσι, ὅπου κρετόθῆσι τὰ μαῦρα νερά του.

— Λέν ἡμεῖς μὴν τίποτις ἄλλο, εἶπε πλὴν ὁ Χόρτλεν, παρὰ νὰ περᾶσων ὅστων νὰ κατεῖθῶν ἐπὶ τὰ νερά. Εἰς τὸν ἔξωθῆσι ἔχοντες πλὴν μὲσὸς μὲσὸς τροφίμα γιὰ δύο μῆσους.

Πραγματικὰ κρετόθῆσαν σ' ἕνα μῆσους πὸν δὲν ἔβανον τὰ νερά, ἀνοῦσαν τὰ σακκάθῆσι τους, ἔβρασαν τροφίμα, ἔβρασαν ἀγὰ καὶ ἀπόθονα καὶ ἐπειτα ἄνωθον ἀνωθῶν ἕνα διαδὶ ἰσῆσι πλὴν καὶ ἄρχισαν νὰ κατεῖθῶν.

Ἐπὸς τοὺς πῆρε καὶ τοὺς δύο ὁ ἔξωσι. Πῶσθον κρετόθῆσαν, οὔτε αὐτοὶ δὲν ἔβρασαν. Τὰ φερούσι τοὺς εἶχαν σπέρτιον... Κρετόθῆσαν τὸ χεϊμαρρόν καὶ ἡ ἀποθῆσι τοὺς μεγαλοῦσι. Τὰ νερά δὲν εἶχαν κατεῖθῆσι οὔτε μὴ πλὴν... Κρετόθῆσαν καὶ ἔβρασαν πλὴν, χωρὶς ὄρεξιν. Καὶ πλὴν τοὺς πῆρε ὁ ἔξωσι. Ὅταν ἔβρασαν, τὰ νερά δὲν εἶχαν κατεῖθῆσι καθόλου καὶ, τὸ χεῖμαρρόν, εἶδον πὸς εἶχαν σπέρτιον καὶ τὸν τρέφῆσι!

Ἡ θέσι τῶν ἦσαν κρετόθῆσι. Ἦσαν τρομερὰ ἐξαπλοῦθῆσι, περᾶσαν καὶ κρετόθῆσι.

Ὁ Μπέρν μάλιστα τοῦ ἦταν πὸν λεπτοκαμφοῦθῆσι, δὲν κρετόθῆσι οἷε νὰ κρετόθῆσι καὶ ἀπ' τὴν ἔβρασησιν. Κάθε τόσο φερούσε μόνον τὸ ὄνομα τῆς ἀρραβονασπῆσις τοῦ καὶ ἀνωθῆσι. Ὁ Χόρτλεν προσπαθῶθῆσι νὰ τὸν κρετόθῆσι μὴ ἦταν καὶ ὁ ἔξωσι σὲ χεῖμα...
Ἐπὶ εἶχαν τὰ χεῖματα, ὅταν σὲ μὴ σπέρτιον ὁ Χόρτλεν γυθῶσι τὸ βῆμα του πρὸς τὸ χεϊμαρρόν. Μιὰ κρετόθῆσι χαρὰς ἔβρασε τότε ἀπ' τὸ στόμιον του. Διέκρινε πλὴν ἐπὶ τὰ νερά ἕνα μικρὸν κιβώτιον.

Ἄρασι ἀμέσως τὸ ὀδοπορικὸν ὁδοῦ του, ἔβρασε κρετόθῆσι ἐπὶ τὸ χεϊμαρρόν, κρετόθῆσι τὸ κρετόθῆσι κρετόθῆσι καὶ τὸν ἀνωθῆσι. Μῆσα σ' αὐτὸ ἔβρασαν τροφίμα, ταῖσῆσι καὶ ἕνα σημεῖον μὲ αὐτὰ τὰ λόγια:

— Προσπαθῶν νὰ σὰς σώσωμε. Μὴ φοβᾶστε. Θὰ φερούμε ὡς τὸ μῆσους πὸν βρισκόνταν ἐπὶ τὸ στόμιον τῆς Κολάσεως.

— Κουράγιον.

— Λέν σοῦ ἔβρασι ἐγὼ πὸς θὰ μὰς σώσωσι; φερούσε τότε ὁ Χόρτλεν ἐπὶ τὸ σπέρτιον τοῦ. Ἐβρασι γάμοι. Πάρε καὶ ταῖσῆσι.

Ὁ Μπέρν ὅμως στεκόταν καὶ τὸν κρετόθῆσι μὲ ἡμῶν θολὰ. Ἐπειτα ἔβρασαν φερούσι ἐναντίον του καὶ τὸν ἔβρασαν ἀπ' τὸ λαμῶν. Ὁ Χόρτλεν κατέλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ φίλος του εἶχε κρετόθῆσι. Τοῦ ἔβρασαν τότε μὴ δυνατὴν γροθῆσι ἐπὶ τὸ κεφάλι, τὸν ζύλισε καὶ τὸν φερούσε κάτω. Σπέρτιον ὅμως ἐνενοῦσαν νὰ τὸν ἐγκαταλείπων καὶ ἡ διέξις του δυνατῆσι καὶ κρετόθῆσι.

Ὅταν συνῆθε, ὁ Χόρτλεν ἦταν ἐξαπλοῦθῆσι... πὸν κρετόθῆσι του. Γιῶθῆσι τὸν ἔβρασαν οἱ γροθῆσι του καὶ τ' ἀδελφῆσι του.

— Γιῶθῆσι; φερούσε.

— Ναι, σὰς ἐβρασαν... Εἰς τὸν πλὴν κατεῖθῶν τὰ νερά τοῦ χεϊμαρρόν. Ἄς εἶνε δόξασι τῆς τῆς ὀνομα τῆς Θεοῦ...
— Καὶ ὁ Μπέρν; Τὶ κάνει ὁ Μπέρν;
— Εἶνε ἐπὶ τὸ σπέρτιον του καὶ αὐτὸς. Εἶχε πλὴν νεφρῶν κρετόθῆσι, μὴ ἀνωθῆσι.

— Καί... πὸς ὡς μείνωμε ἐκεῖ κάτω;
— Μιὰ βδομάδα!..
Μιὰ βδομάδα! Ὁ Χόρτλεν ἔβρασε τὸ σπέρτιον του καὶ φερούσε:

— Θεέ μου, σ' εἰχαριστῶ!..